

En nu verder

Bouwtekeningen achterhaald: kinderkamer wordt wellnesszolder

Een eigen huis bouwen is een grote droom van veel mensen. Voor Marco en Maud werd deze droom werkelijkheid. Ze zagen een mooi project voorbijkomen in Utrecht waar ze naar eigen invulling een kubuswoning konden bouwen. Samen met een architect gingen ze aan de slag om het huis te ontwerpen. In dat ontwerp was een babykamer op de eerste verdieping opgenomen en de zolderverdieping was bestemd voor kinderkamers als ze groter zijn. Maar een fertiliteitstraject en uiteindelijk een onvervulde kinderwens zorgde ervoor dat de tekeningen moesten worden 'uitgegumd'.

De bouw van het huis van het stel loopt als een rode draad door het fertiliteitstraject heen. "Lange tijd hebben we zelf geprobeerd om zwanger te raken, maar in de loop van 2017 hebben we aan de bel getrokken", vertelt Maud. Vlak voor kerst dat jaar moest Maud naar het ziekenhuis voor de start van de behandeling. Ze ging in haar eentje, omdat Marco ziek was. "Wat daar gebeurde, overviel me totaal. Ik moest allerlei formulieren invullen, een echo ondergaan en bloedprikken. In januari 2018 mocht ik beginnen met IUI, maar er groeiden 5 follikels dus we moesten de poging afbreken."

Ondertussen ging de bouw van het huis door en in april 2018 was het klaar om erin te trekken. "We hebben echt onderschat hoe impactvol het fertiliteitstraject was. We gingen non-stop door van januari tot en met september 2018 met IUI.", vertelt Marco. Maud vult aan: "In de zomer van 2018 zaten we buiten te eten en spraken we over het traject. Ik ontplofte. Ik voelde me alleen, ook al was Marco er juist altijd bij betrokken. Toch voelde het zo." De twee besloten een coach te bezoeken die ze eerder hadden gezien bij fertiliteitsavonden in Utrecht. Dat dit echt nodig was bleek in oktober 2018. Marco had zichzelf al die tijd weggecijferd en ging gigantisch door zijn rug met volleybal. "Achteraf kwam dit door alle emoties die ik weggedrukt heb."

Keuzes

Toen ook de laatste inseminatie mislukte, stonden Marco en Maud op een kruispunt. "We wilden geen IVF. We waren een jaar in behandeling geweest wat al mega zwaar was en het had niks uitgemaakt. Dit was het." Eerder hadden Marco en Maud hun familie niets verteld over het traject. Maud: "Enkel een paar vriendinnen wisten het. Ineens moesten we onze ouders alles vertellen: dat we überhaupt een kind wilden, dat we een medisch traject hadden gehad én dat dit inmiddels was afgesloten."

In de daaropvolgende maanden liet het stel alles rusten. Marco: "In december gingen we op vakantie als afsluiting van het traject, maar toch konden we het niet loslaten. We twijfelden of we toch misschien IVF wilden proberen. Na aankomst in Nederland zijn we daarom naar het ziekenhuis gegaan om meer informatie te verzamelen over IVF. Op de vraag wat IVF specifiek voor ons geval betekende, kwam geen antwoord van de artsen. We werden overspoeld met algemene informatie, kregen een informatiemap mee en we werden al voor allerlei afspraken ingepland want er was volgens de artsen een lange wachtrij."

De paniek sloeg toe bij Maud. "De startdatum voor IVF kwam steeds dichterbij en ik had geen idee wat we ermee moesten. Vanuit Londen tijdens een weekendje weg hebben we uiteindelijk het ziekenhuis gebeld. We hadden er goede gesprekken over gehad en we wilden het niet", aldus Maud. Marco: "Op dat moment was dat een rationele keuze en het emotionele besef is meer geleidelijk

gekomen.” Maud vult aan: “We waren al tevreden met z’n tweeën. We hebben het samen geweldig en een kind zou ons leven nog completer maken. We hebben er heel veel over gepraat met vrienden en familie. We hebben het stapje voor stapje verwerkt.”

Verwerking

En dan was er nog het huis dat ontworpen was voor een toekomstig gezin. “We hebben lang getwijfeld wat we met de babykamer moesten doen. Sommige mensen planten een boom of laten een ballon op om het af te sluiten. Wij hebben op één dag allerlei meubels besteld voor de kamer en hebben er een vaste logeerkamer van gemaakt. Dat was voor ons verwerking”, vertelt Maud. Marco: “De tweede verdieping zijn we nu aan het ombouwen. De muur tussen de ‘kinderkamers’ is eruit gehaald en we hebben nu een soort wellnesszolder met een sauna.”

Samen kijkt het stel vooruit. Maud: “We hebben 3 nichtjes en een neefje en bijna al onze vrienden hebben kinderen. Dat is heel waardevol en soms confronterend omdat je ziet wat je mist. En dat confronterende blijft, ook met feestdagen en zwangerschapsaankondigingen. We vonden eind vorig jaar bij het opruimen van de zolder een speciaal romperpakketje dat we ooit gekocht hadden. Dit hebben we naar een vriendin gestuurd die een kind heeft gekregen via IVF.” Dit voelde voor het stel als een symbolische afsluiting die ook wel heel zwaar viel. “Het was alsof we met het versturen van dit pakket en het ombouwen van het huis het laatste stukje wegdeden van onze wens.” Om met dit soort situaties om te gaan, bezoeken ze af en toe de coach nog. “Een soort preventief onderhoud”, grapt Marco.

Maar er zijn ook positieve kanten, want de twee genieten volop van het leven. “Normaal spaar je altijd voor een kind, dat hoeft nu niet meer. Misschien nemen we wel een sabbatical over een tijdje”, droomt Maud. Ze omringen zich met de mensen van wie ze houden: familie, vrienden en buurtjes. De focus ligt op het mooie en de emoties, maar de vervelende herinneringen mogen er ook zijn. “Het is een cliché dat mannen slechter kunnen praten, maar de impact van dit traject voor hen wordt echt onderschat. Steun je partner en zorg ook voor jezelf”, adviseert Marco.

In de woonkamer van hun zelfgebouwde huis hangt een schilderij van een kleurrijke uil met twee letters erin. Dit schilderij heeft Maud speciaal laten maken en cadeau gegeven aan Marco na hun definitieve beslissing. “De letters zijn van de meisjes- en de jongensnaam die we bedacht hadden en de uil zelf is ook een knipoog naar de bomen met uilen die je zo vaak ziet op een babykamer”, vertelt Maud terwijl het stel er trots samen naar kijkt. Het is een dierbare herinnering aan de wand geworden van onwijs zware tijden, maar het straalt ook de kracht en de kleur uit van twee mensen die samen de wereld aankunnen.

Kadertje:

Marco (40) en Maud (41) wonen samen in Utrecht met hun kat. Maud is consultant en houdt zich bezig met projectmanagement en Marco is duurzaamheidsmanager bij een grote multinational. De twee zijn echte levensgenieters en houden van plezier. Marco duikt, volleybalt en golft graag en Maud speelt saxofoon, loopt hard en heeft zelfs onlangs de halve marathon van Parijs gelopen. Samen sporten ze graag, zijn ze in het huis bezig, rommelen ze in de tuin, reizen ze naar mooie plekken in de wereld en dansen ze op een festival of tijdens een muziektijtn. Ruim 15 jaar geleden liepen ze elkaar digitaal tegen het lijf op Paiq. Na een halfjaar chatten hebben ze elkaar voor het eerst ontmoet in augustus 2006 en het was meteen dik aan.